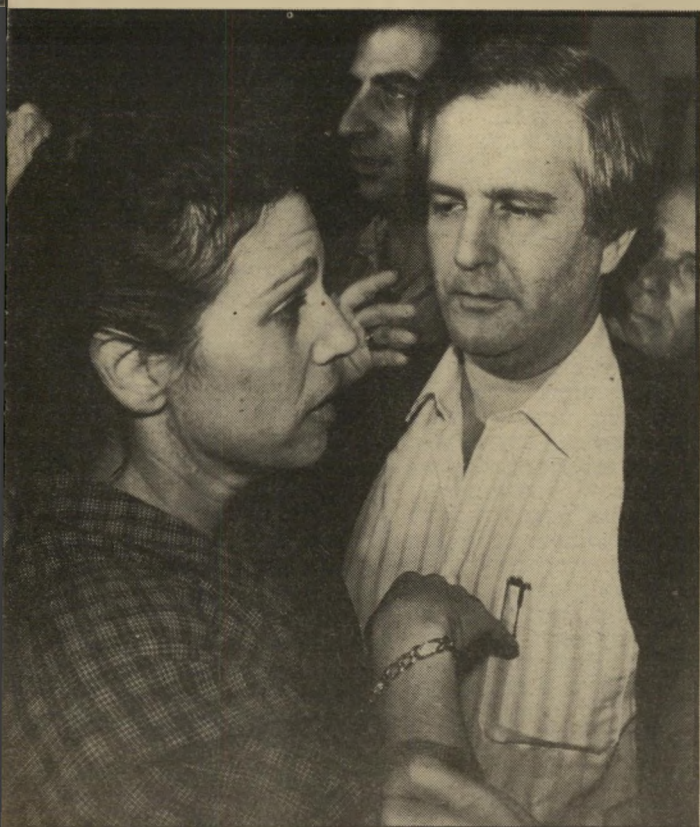

זורח גהל, מנהל „דובק“, מחבק את אשתו בעת הארכת-המעצר: האם יש הפליה?

חצי לב בבלא

זורח ועדנה גהל בבית-המישפט גם לעשירים מגיע צדק

בבית-המלון פלאזה, שם שהה אחרי התקף-לב, לבית-המעצר ברמלה. נציגי המיטרה טענו בתוקף כי דין אחד לעשיר ולעני, וכולם צריכים להיות עצורים בבית-מעצר אחד. „אני מכינה שצריך לחקור, ואין לי התנגדות שיעשו את הצדק כפי שהוא מתבקש“, אמרה עדנה גהל, „אבל אני לא מכינה למה צריך לסכן את חייו של בעלי“.

היא הציגה לפני תעודת-רופא, המאשרת את מחלתו הקשה של בעלה, מחלה שהחלה לפני שנתיים וחצי, ואשר בעיקבותיה פועל לבו של גהל רק ב־35 אחוזים.

„התחילו לחקור את זורח בחודש ספטמבר, ואחרי זמן קצר הוא נתקף בכאבים, והתברר שעבר התקף-לב נוסף“, המשיכה עדנה. „הוא הועבר לבית-החולים הדסה בירושלים, ושם ברקו אותו וטיפלו בו. המיטרה רצתה לעצור אותו כבר אז, אבל בהסכמת סניגורו, עורדהין אמנון גולדנברג, הוחלט שהוא יישאר בחדר בודד בבית החולים, ושטר יעמוד ליד הדלת. ואומנם, החל מ־14 לספטמבר, לא נפגשתי עם בעלי“.

„ערב ראש-השנה רצה הבן שלנו, בן ה־14, להיכנס ולברך את אביו בשנה טובה, אבל השוטרים לא נתנו לו להיכנס! אחר-כך הוחלט שיש להעבירו לבית-החולים בתל-השומר, כדי לעשות לו צינתור, לבדוק אם במשך השנתיים שעברו מאז ההתקף הקודם לא נסתם לו עורק. אז בדיוק היו שבתות של האחיות“.

הבהירו, כי היא מחכה לסוף הריון במעצרו של בן-מישפחה. איש לא היה מאמין כי זוהי עדנה גהל, אשתו של המיליונר, מנהל-דובק, זורח גהל (מתרחז עם צל), שנעצר לפני שבועיים לחקירה.

באולם המישפטים הסמוך דן השופט, יצחק ברא"ז, בבקשת המיטרה להעביר את העציר מהקומה החמישית

האשה הצמוקה, שישבה על ארץ-החלון במסדרון בית-המישפט, לא נראתה יוצאת-דופן. היא היתה לבושה חליפת-מיכנסיים צנועה, ושיער רה, שהיה אסוף בקוקו, לא ראה מיספרה כבר זמן רב. משני צדיה היו שקיות-ניילון גדולות, מלאות בגדים ובליי-רחה. עיניה האדומות מחוסר-שינה והבעת הראגה שעל פניה

לעניים בלבד?

יעקב כהן נאסר ל־18 שנה באשמת שוד מזויין. הוא יושב בכלא שנים אחדות עד שחלה במחלת כליות קשה שהצריכה טיפול דיאליזה. משך זמן מה היה יעקב כהן מובל על-ידי שוטר לבית-החולים אסף-הרופא, ומקבל שם את הטיפול שזקק לו מדי שבוע. במשך הזמן החליטה נציבות בתי-הסוהר לרכוש מכונת-דיאליזה עבור בית-החולים שבכלא רמלה. במיוחד עבור יעקב כהן ועוד אסיר נוסף. אולם כאשר עמדה המכונה בבית-הכלא, וחובש-סוהר התמחה בטיפול דיאליזה, סירב כהן ללכת לטיפול כזה בבית-הכלא. הוא טען כי איננו סומך על ציוד בית-הכלא וגם לא על החובש, שהוכשר לטיפול. כהן הכריז על שביתה. עד שלא ישלחו אותו שוב לבית-החולים האזרחי.

שרות בתי-הסוהר היה במילכוד. מצד אחד הוא המופקד על חייו ובריאותו של האסיר, אבל מצד אחר חשש מנהל הכלא לשלוח את כהן לטיפול דיאליזה בכוח, נגד רצונו. הפיתרון היה חנינה. כהן קיבל חנינה מנשיא-המדינה בגלל מחלתו הקשה, והוא יצא חופשי.

ההשוואה המתבקשת היא זו: האם בריאותו של אסיר אחד חשוב מזו של עציר אחר? האם מותר לסכן את חייו של עציר חולה על-ידי טיפול רפואי בבית-החולים של הכלא, בעוד שאסיר אחר שוחרר בחנינה, בגלל חשש שיזק בטיפול רפואי באותו בית-החולים עצמו?